

ELIZA RAINÉ

COURT OF
RAVENS AND
RUIN

HOLLÓK ÉS ROMLÁS UDVARA

ELIZA RAINÉ

COURT OF
RAVENS AND
RUIN

HOLLÓK ÉS ROMLÁS UDVARA

A fordítás alapja:
Eliza Raine: *Court of Ravens and Ruin*
First published in 2022 by Logic in Creativity Ltd

Fordította
Szántai Zita

Szerkesztette
Varga Eszter

Borítóterv
Eliza Raine

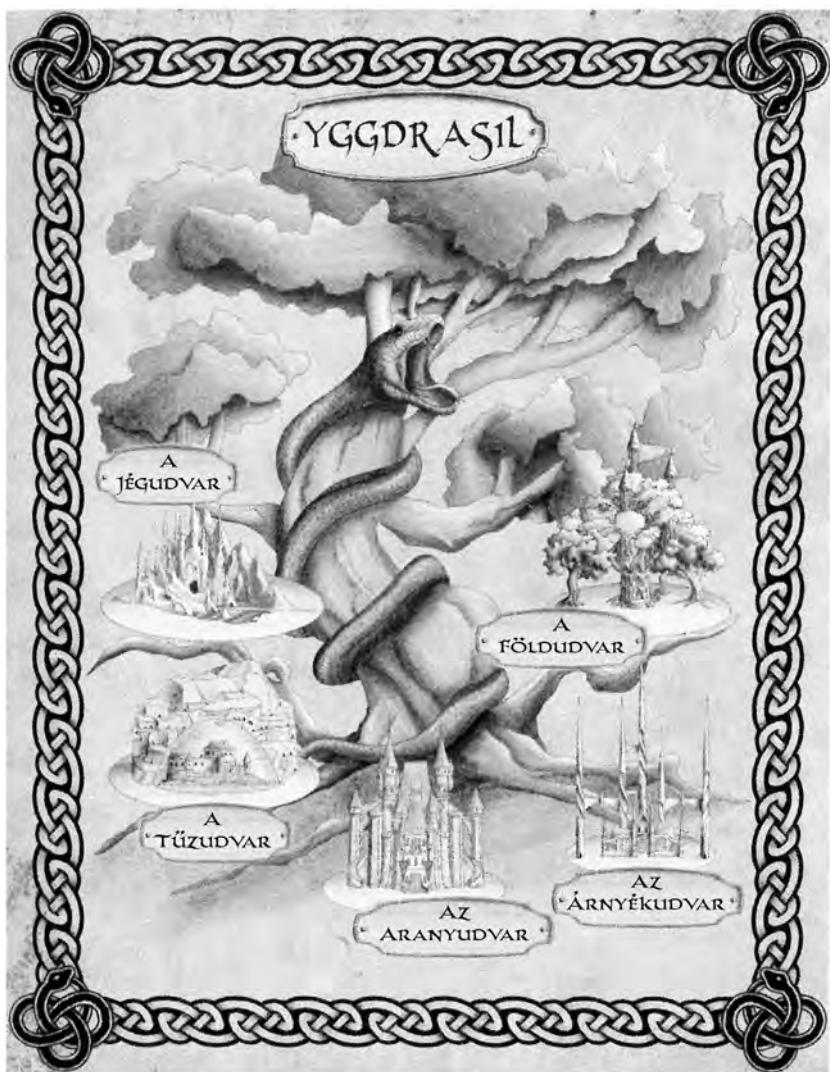
ISBN 978-963-636-836-4

Minden jog fenntartva

Copyright © Eliza Raine 2022
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Szántai Zita 2026

*Mindenkinek, aki soha nem adja fel.
Odin szerelmére, menni fog!*

SZÓJEGYZÉK ÉS KIEJTÉSI ÚTMUTATÓ

Ahol az lehetséges, a neveket és helyeket a norvég nyelv ihlette. Nem mindegyik szerepel ebben a szójegyzékben, de igyekeztem azokat listázni, amelyek kiejtése nem egyértelmű.

A világ

Yggdrasil (igg-dra-zil) – Az élet fájának és az Öt Udvar világának általánosan használt neve.

Vald-botok (vald) – Varázsbotok, amelyek révén a tündérek használni tudják a varázserejüket.

Rúnával jelöltek – Az Öt Udvar egyikéhez köthető rúnatetoválásokkal született emberek, akik képesek Vald-botokat készíteni a tündérek számára.

Aranyosztó – Az Aranyudvar rúnával jelöltje
Lángkovács – A Tűzudvar rúnával jelöltje
Árnyfonó – Az Árnyékudvar rúnával jelöltje
Vízforgató – A Jégudvar rúnával jelöltje
Faműves – A Földudvar rúnával jelöltje

Az Yggdrasilban használt nyelvből:

Veslingr (vez-lingr) – Nyomorult, gyáva alak
Valhalla (val-hal-la) – Mennysország
Thrall (thrall) – Rabszolga
Heimsker (heim-szkür) – Ostoba

Nevek

Reyna (rej-na)
Frima (fri-ma)
Svangrior (szvan-gri-or)
Brynja (brin-ja)
Rangvald (rang-vald)

ELSŐ FEJEZET

– Megtaláltátok?

A szívem hevesen vert, miközben az előttem álló harcosra összpontosítottam a figyelmemet.

A mögüle hallatszó sikolyok elnyomták a válaszát. Egy éhező botorkált a harcos felé, akit vadnak és elszántnak ismertem, most mégis megriadt. A teremtménynek hiányzott a gyomra fele és az egyik karja, darabokból összefércelt testének többi részét más-más színű bőrcafatok borították. Nyitott, tátongó állkapcsából vér csorgott, üveges, élettelen szemével a harcos hatalmas fejszéjére meredt.

Árnyak jártak rövid táncot a botom körül, mielőtt az élőhalott lény felé örvénylettek, hogy teljesen elnyeljék. Egy földöntúli sikoly hallatszott, majd elhalt.

– Megtaláltátok? – ismételtem meg a kérdést határozott, kemény hangon.

– Azt hiszem, megtaláltuk, hercegem.

– Ma este kihajózunk érte. Aki hozzáér akár egy ujjal is, meghal.

MÁSODIK FEJEZET

– Csaltál! – Az előttem terpeszkedő testes, sörszagú férfi kinyújtotta a kezét, és miközben rám morogta a szavakat, piszkos ujjai a fekete bábum fölött tétováz-
tak.

Felkapta a fejét, és rám meredt. A szeme vörös és kis-
sé üveges volt a bevedelt rengeteg mézsörtől és a bortól.

– Hogy én csaltam volna? Te nem tudsz veszteni, Skegin. – Félreütöttem a kezét.

– Te pedig fura vagy! – vágott vissza, és a hajamra pillantott. Volt idő, amikor a szavai megfélemlítettek volna. Most inkább kihúztam magam, és vigyorra hú-
zódott a szám. Felemeltem a kezem, és a hosszú rézvö-
rös tincseimbe túrtam.

– Inkább vagyok fura, mint vesztés – mosolyogtam rá.

Igazság szerint majdnem sikerült legyőznie. Búzlótt, és ápolatlan volt a külseje, ennek ellenére ő volt az egyik legjobb játékos Felső-Krossában, az Aranyudvar palotájához legközelebb álló városban. Most viszont részegen játszott. Odinra mondom, biztos voltam benne, hogy ezt ki is fogom tudni használni.

Gúnyolódásom hallatán elsötétült a tekintete.

– Ha ilyen színű lenne a hajam, levágnám – vicsgorgott rám.

Az ő haja barna gubanc volt a fején – ugyanolyan színű, mint az összes többi emberé Yggdrasilban. Még soha senkit sem láttam az én hajszínemmel.

– Ha nem lenne hajam, akkor hogyan büszkélkedhetnék a fonatokkal, amiket ki fogok érdemelni?

A válaszom hallatán felhorkant.

– Soha nem fogod kiérdemelni a fonatokat. Ahhoz, hogy megszerezd őket, harcolnod kell. – A mellkasára csapott, közben a másik kezében tartott korsóból sört lötytyintett a már amúgy is mocskos bundájára. A sörházban körülöttünk összegyűlt férfiak a mellüket csapkodva éljeneztek, majd jól meghúzták a korsóikat.

Igenis tudtam volna harcolni, de ezt nem akartam elmondani ennek az embernek. Mellesleg ahhoz, hogy valaki harc révén fonatokat szerezzen, ki kellett vívnia a klánja tiszteletét. Nekem pedig nem volt klánom. Én a palota tulajdonában álltam.

– Másképp is meg lehet szerezni a fonatokat – válaszoltam.

Szóval kellett tartanom a fickót, el kellett terelnem a figyelmét. Tudtam, hogy ha rájön, milyen könnyedén legyőzhet, hatalmas bajba kerülök. Sokkal többet tettem fel erre a játékra, mint amennyit megengedhettem magamnak.

A tekintete a csuklómra, a bőrömbe metszett, ragyogó aranyrúnára tévedt.

– Rabszolga vagy, akárcsak én. – A hangja keményebbé vált, eltűnt belőle a barátságos tréfálkozás. – Ettől a rúnától semmivel sem leszel több, mint itt bármelyik ember.

Ez igaz volt. A csuklómon ragyogó aranyrúna nem tett jobbá másoknál, viszont így értékesebb voltam tündér uraink számára.

Lassan bólintottam.

– Ebben viszont jobb vagyok nálad. – Könnyed mozdulattal a táblára mutattam. – Mit szólnál egy újabb fogadáshoz? Előbb szerzek egy fonatot, mint te.

Mély, öblös nevetés tört fel belőle. Belekortyolt az italába.

– Soha egyetlen fonatot sem fogsz kiérdemelni.

– Akkor fogadj velem! – Halvány kétkedés suhant át az arcán. Csak erre volt szükségem. – Nem akarsz? – Előrehajoltam, és közben megpróbáltam figyelmen kívül hagyni a belőle áradó förtelmes büzt és a sörszagot. – Félsz, hogy nyerek, Skegin?

Az arcára kiülő kétséget harag váltotta fel, ebből tudtam, hogy elértem nála, amit akartam. A rozoga szék, amin ült, hátrabillent, ahogy támolmogva felállt.

– Te a tündérekkel vagy! Te rézvörös hajú boszorkány, azt hiszed, elhagyhatod a palotát, és úgy bánhatsz velünk, harcosokkal, mint a csizmádra ragadt szarral? Ugyanolyan megátalkodott vagy, mint ők! – sziszegte.

Uralkodtam az arcizmaimon: eltökéltem magamban, hogy nem mutatok ki semmiféle érzelmet.

Végül is igaza van – üvöltött rám a lelkiismeretem. Megengedtem az Aranyudvar kapzsi, kegyetlen, erőszakos tündérei-nek, hogy az egész fajommal rabszolgaként bánjanak.

Nyugalmat színlelve ülve maradtam, és közönyösen megvontam a vállam.

– Túl ostoba vagy ahhoz, hogy megnyerd ezt a játékot, és túl gyáva ahhoz, hogy ráállj a fogadásra. – Felgyorsult a szívverésem, mert tudtam, hogy erre mi lesz a válasz. – Őszintén szólva még a legtöbb kisgyerek is okosabb nálad. A csizmámra ragadt szar is tökéletes kihívód lehetne. *Veslingr* vagy?

Düh torzította el az arcát, ahogy a fejéhez vágtam az ősi sértést.

A kapzsi tündérekkel ellentétben az Aranyudvarban élő emberek továbbra is értékelték mindazt, amit Odin évszázadokkal korábban meghonosított itt: a bátorságot, a becsületet és a tudást. Ha akadt egy módja annak, amivel fel lehetett bosszantani az Aranyudvarban élő embereket, az pontosan az volt, ha gyávasággal vagy ostobasággal vádolták meg őket.

Skegin rúgott egyet előre, a játéktábla a mellettünk lévő asztal felé repült.

Átjárt a győzelem érzése.

– Ezek szerint feladod – állapítottam meg, és gyorsan felálltam a helyemről. Épphogy csak sikerült elhajolnom az ütése elől. Majdnem egy fejjel volt magasabb nálam, és nem célzott jól, így könnyedén kitértem előle.

Gurgulázó üvöltés szakadt ki belőle, és ügyetlenül megpróbált valamit kihúzni a bőrvéből, de a vastag bundája miatt nem járt sikerrel.

Így megkockáztattam, hogy hátat fordítsak neki. A mögöttünk lévő asztalnál ülő fogadómester felé nyújtottam a kezemet.

– Kérem a nyereményemet.

A fiatal, csendes férfi félénken pillantott fel rám.

– Ez szép volt, Reyna – ismerte el. – Pedig nem álltál túl jól.

Pontosan tudta, mit csináltam. Rámosolyogtam, ő pedig átnyújtott egy kis zacskó csilingelő érmét – éppen akkor, amikor Skegin ismét felüvöltött. Még időben fordultam meg ahhoz, hogy lássam, amint egy kis fejszét húz ki az övéből, és célba veszi vele a fejemet.

Futólag intettem neki, még egyszer elmosolyodtam, aztán rohanni kezdtem.

A futás talán nem túl bátor, de Odinra esküszöm, igencsak bölcs megoldás.

Nem hoztam magammal pajzsot, és csak pamutruhát viseltem, meg pár bőrhozmit – nem voltam abban a helyzetben, hogy meg tudjam védeni magam. Mellesleg megszereztem a pénzt, amiért elhagytam a palotát.

Elfutottam a lármás iszogatók mellett, kiszaladtam a sörház ajtaján, és egy pillanatra sem álltam meg, felrohantam a palota felé vezető, aranyköves ösvényen.

Tudtam, hogy nem fog követni. Ahhoz túl részeg volt, és hamarosan úgymint talál valaki mást, akivel megküzdhet. Yggdrasilban ez már csak így megy. Ivás. Verekedés. Baszás. Aztán ugyanez előlről.

Legalábbis az emberek városaiban ez a bevett szokás. A tündérek is isznak, verekszenek, kefélnek, de a sors szerelmére, ők valahogy mégis teljesen másképp csinálják!

A csillogó Aranyudvar palotájára pillantottam, miközben felfelé rohantam. A tündérek az udvar közepén kiemelkedő oromra építették az otthonukat, amely így az alant elterülő falvak és városok fölé magasodott.

Több mint hús, szintiszta aranyból készült torony emelkedett ki fenségesen a gyönyörű, többszintes udvarból, aranyozott faragványokkal és csillogó lépcsősorokkal körbeölelve, csodálatos ólomüveg ablakokkal teleszórva, amelyek az Aranyudvar többi részének csillogó arany fényét tükrözték vissza.

Elvileg lélegzetelállító volt.

Számomra nem.

Én a legelőkelőbb börtönt láttam benne, amit egy magamfajta lány csakis gyűlölhetett. Egy csillogó hurkot a nyakam körül, amely kiszorítja belőlem az életet.

A palota kapujánál álló őrök nem is vették a fáradságot, hogy megállítsanak, amikor elfutottam mellettük. A rézvörös hajam elárulta, ki vagyok, és

a rendszeresen nekik juttatott kenőpénz miatt többnyire átengedtek.

Remény szikrázott fel bennem. Az erszényemben lapuló új szerzeménnyel végre elég pénzem lett ahhoz, hogy kijuthassak az Aranyudvarból.

Elég ahhoz, hogy megvásároljam a szabadságomat.

Mindig ugyanazok a gyötrő kétségek furakodtak be az elmémbe Kara hangján: *„Reyna, nem hagyhatod el az Aranyudvart! Rúnával jelölt vagy – minden más udvar megpróbálna végezni veled!”*

De ha úgy töltöd az életedet, hogy kapzsi, gonosz tündérek megaláznak, kihasználnak, vernek, akkor a halál mint lehetőség veszít valamennyit rémisztő voltából.

Nem mintha meg akartam volna halni, ilyesmiről szó sem volt.

Az Aranyudvaron túl rám leselkedő veszélyek azonban az utóbbi években más fényben kezdtek feltűnni: mindaz, amitől korábban rettegettem, ami engedelmességre kényszerített, és még mindig félelemben tartotta a gondjaimra bízott Karát, már nem tűnt olyan borzalmasnak, mint régebben. Igen, az Aranyudvar védelmet nyújtott. De mégis milyen áron?

Az Árnyékudvarról szóló történeteket hallva mindig kirázott a hideg, ám úgy gondoltam, csak tudnék egy olyan helyet találni a másik három udvar valamelyikében, ahol szabad lehetnék.

Végigszáguldottam a teraszos kertekbe vájt hatalmas lépcsőfokok csillogó burkolatán, míg végül felju-

tottam arra a szintre, ahol néhány alacsonyabb rendű tündér udvaronc lakott. Itt működött az aranyműhely. A fejem fölött az ég felé törő aranytoronyok olyan vibráló ragyogást árasztottak magukból, mint a prizmák. Minden lépésemre fénysugarak verődtek vissza innen-onnan.

A kezemmel védve a szememet az aranyfalak csillogásától, dühös pillantást vetettem a két szinttel feljebb álló palota főkapujára, majd beléptem a rabszolgák bejáratán. Lelassítottam a lépteimet, hogy a lehető legkisebb feltűnést keltve haladjak át a csillogó csarnokon. Néhány udvaronc közönyös pillantást vetett rám, miközben a rabszolgák félreeső lakhelye felé tartottam.

Amikor megérkeztem a műhelyhez, ahol laktam és dolgoztam, az őr rám nézett. A nő arcának mindkét oldalán kék színű harci festés virított, barna haját számos tincsbe fonta, ami azt jelezte, hogy ember létére is nagyra becsült harcos. Ennek ellenére ő is az alantasak közé tartozott. Egy ember, aki rabszolga.

– Hol voltál?

Mogorván odavetett szavaival azonnal felidegesített.

– A férjednél.

Mielőtt reagálhattam volna, a lándzsája végével gyomorszájon vágott.

– Szánalmas vagy. Csodabogár! – sziszegte.

– Hát persze. Viszont nálad jobb vagyok az ágyban. A férjed szerint legalábbis – válaszoltam, és a gyomromat átjáró fájdalom ellenére megpróbáltam talpon maradni.

Igazság szerint az ezen a területen szerzett szerény és nem különösebben kellemes tapasztalataim alapján nem tűnt túl valószínűnek, hogy bárkinél is jobb lehetek az ágyban. És soha nem feküdnék le egy másik nő férjével. De ezt az őr persze nem tudta.

Felém lépett, szemében rosszindulatú fény villant.

– Várnak a nagyteremben.

Mintha jéghideg víz csorgott volna végig a nyakamon, félelem hasított belém.

– A nagyteremben?

Nem sikerült lepleznem az aggodalmamat. Az őr mosolya még szélesebb lett.

– Igen. Lord Orm ma választ, és tudod, mi történt? Az utolsó néhány szerencsés közé tartozol.

Összeszorult a gyomrom, a pulzusom a fülemben lüktetett.

Lhoris már korábban figyelmeztetett, hogy ez megtörténhet. A mentorom szólt, hogy húzzam meg magam, ne vonjam magamra a figyelmet.

Szóval nem sikerült.

Yggdrasilban számos rosszabb sors létezett a halálnál.

Egy végtelenül hosszú élet az Aranyudvar legkegyetlenebb urának ágyasaként? Ennél szörnyűbbet nem is tudtam elképzelni – azonkívül, hogy az éhezők széttépnek és felfalnak.